

lemmer have anført; staaer saa aldeles udenfor Erfaringen og det, der finder Sted, at jeg ikke vil driste mig til at følge dem. Tag hvilket som helst Lands hele Skattelovgivning, og man vil finde, at de Grundsætninger, som af de ærede Medlemmer ere fremsatte, ikke der ere gjældende; tag f. Ex. Englands Stempelovgivning. (Tscherning: Gud hjælpe os.) Ja, den ærede Rigsdagsmand kan have Ret i at sige: Gud hjælpe os! men see, om den ærede Rigsdagsmand, som talte før ham (N. Hage) ogsaa til dette Exempel vil sige: „Gud hjælpe os.“ Der er intetsteds, idetmindste tør jeg sige, at det vistnok er overordentlig saa Lænde, hvis der overhovedet er noget, hvor man kan undvære denne Beskatningsmaade; man trænger til den saa at sige overalt, og man har været nødt til ved Bestemmelser, som ere meer eller mindre sammensatte, paa forskjellig Maade at tilveiebringe en Indtægt. Den hele engelske Stempelovgivning er et overordentlig fiint gennemarbejdet System, som ikke svarer til det, den næstsidste ærede Rigsdagsmand (N. Hage) udtalte. Det er sikkert, at der er ganske smaa Afgifter og Noget, der svarer til Fyrefestingsstempler, men saa lægges det paa saadanne Gjenstande, hvoraf der forbruges en umaabelig Mængde, f. Ex. Alsker, hvorved der tilveiebringes en stor Indtægt. Jeg har allerede erklæret, at jeg ikke skal have nogen Betænkelighed ved i denne Henseende at gaae videre, men jeg kan paa ingen Maade gaae dertil, aldeles at forandre Systemet, da man paa ingen Maade veed, om man ved en saadan Systemforandring vil opnaae de samme Indtægter. Man siger, at man kan holde sig til Skjoder, Kjøbbreve og Panteobligationer, — ja, den ærede Rigsdagsmand skal have mange Tak, men de, der skulle betale saadanne Panteobligationer m. m., ville vistnok have sig meget frabedte, at Alt skal gaae ud over dem, de ville vistnok bede deres Medborgere om ogsaa at tage Deel med i Byrden. Det kan være meget beqvemt for dem, der have at gjøre med den daglige Omsetning, at sige: tag kun raff fra dem, stær kun en bred Rem udaf deres Hud, saa behøve I kun at tage et lille Stykke fra os; det kan være nemt at sige: Nei, 16 p. er altfor høit for en Vexel, men læg kun paa Prioritetsobli-

gationerne, thi de kunne taale det. — Jeg skal naturligtvis ikke have Noget imod, forsaavidt hensigtsmæssige Forandringer kunne stee, at gaae ind derpaa, men en total Forandring af det hele System er efter min Mening uigjennemførlig; jeg har ikke seet det gennemført i noget Lands Stempelovgivning, og det System, som de ærede Rigsdagsmænd antyde, der stillede saa sørgelige Udsigter for de faste Eienomsbesiddere, og hvorved det skulde gaae ud over dem, troer jeg ikke er tilraadeligt. Man har talt om forskjellige Afgifter, som hvile paa faste Eienomme, og er derved kommen til Indkomstskatten, hvis Fortrinlighed den sidste ærede Taler fremhævede; men jeg troer, at man paa den Maade let vil udsætte sig for ikke at blive færdig med Noget af lutter Bestræbelse for at gennemføre noget Stort og gigantisk Gjennemgribende, og saaledes eiheller komme til at gennemføre denne Reform. Det er gjentagne Gange udtalt af denne Forsamling, at man ønsker en Reform af Stempelovgivningen, og nu da den kommer, siger man, at den buer ikke, men man vil have en Reform af hele Skattelovgivningen, og jeg er overbevist om, at naar den kom, vilde den blive sat i Forbindelse med Eivilovgivningen i det Hele; man vilde bestandig vide at komme med mere grandiose Opfindelser, hvorved det, som vedrører det simple praktiske Livs Behov, blev sat tilside. Men det er ikke disse store grandiose Opfindelser, vi trænge til; nei, vi ville lade os nøie med det, som der kan være Udsigt til at gennemføre. Vi trænge til praktiske Forbedringer, Forandringer, der kunne komme Samfundet tilgode. (Hør! Hør!) — ja, det glæder mig, at De raabe Hør — men ved' at kaste det bort i det Smaa for disse store uprøvede Forsøg troer jeg ikke, at man fremmer Samfundets Interesse. Der har været Tale om en Indkomstskat. Den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, veed, at jeg tidlig har arbejdet ikke saa lidet med Hensyn til denne Skat; han veed, at jeg har deeltaget i denne Sags Behandling meget alvorligt, og han vil af de Lovforslag, der ere forelagte for Thinget, see, at man med Hensyn til den communale Beskatning — det haaber jeg, at han vil anerkjende — er rykket et stort Skridt fremad i den Retning;